

РЕШЕНИЕ

№ 14388

гр. София, 26.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **2142** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 4 вр. с чл.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Б. М., (В. М.), [дата на раждане], гражданин на Р.Турция, чрез адв. Д. Ш. – АК-К., против Отказ УРИ 272000-758/13.01.2025г. на директора на ОДМВР Х., с който на основание чл. 26 ал. 2 от ЗЧРБ, чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ и чл. 18, ал. 1, т. 11 от Правилника за устройството и дейността на Министерството на вътрешните работи му е отказано продължаване на срока на пребиваване в Република България.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради противоречие с материалноправните разпоредби, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че отказът е издаден без да са изяснени всички факти и обстоятелства, не са съобразени всички приложени документи към заявлението. Излагат се още, че актът е немотивиран. Искането е да се отмени оспорения административен акт, като преписката се върне на административния орган за произнасяне по заявлението на Б. М.. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Постъпила е молба от процесуалния му представител, с която моли да се даде ход на делото, поддържа изцяло жалбата, няма искания по доказателствата и излага становище по същество.

Ответникът - директорът на ОДМВР Х. в съдебно заседание не се явява и не изпраща представител. Постъпило е писмено становище на 26.03.2025г. от процесуален представител на ответника, в което моли да бъде даден ход на делото, оспорва се жалбата и прилага писмени

бележки по същество.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София–град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че чуждият гражданин е подал заявление вх. № 272000-24549/29.11.2024г. по описа на ОДМВР Х. за продължаване на срока за пребиваване на чужденец в Р.България на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ - „Разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната, както и, че заявлението е подадено в срока по чл. 14, ал. 2 от ППЗЧРБ.

Към заявлението турският гражданин прилага изискуемите документи по чл. 14, ал.1 и чл. 23 от Правилника за прилагане на закона за чужденците в Република България (Г1ПЗЧРБ), както следва: копие на национален паспорт № U34180724, издаден на 31.10.2024г., валиден до 15.02.2032г.; документ за платена държавна такса; нотариално заверени: договор за наем, сключен на 13.08.2024г. между К. Д. Г. - наемодател и Б. М. като наемател за срок от 1 година, считано от 13.08.2024г. до 13.08.2025г. за жилище на адрес: [населено място] общ. С. обл. Х. [улица], споразумение за продължаване срока на договор за наем на недвижим имот от 27.11.2024г. и декларация от К. Д. Г. за предоставено жилище и адрес на пребиваване; полица на задължителна медицинска застраховка от „БУЛИНС“ АД № E24830013518, сключена от Б. М. за срок от 30.11.2024г. до 29.11.2025г.; банков документ - „Отчет по сметка“ за период 01.11.2023г. - 28.11.2024г. за банкова сметка на жалбоподателя с разполагаемост в размер на 2374,00 евро; официален документ от Социален осигурителен институт, Областна дирекция Социално осигуряване - О., Р.Турция от 27.11.2024г., съдържащ информация, че Б. М. получава пенсия.

В изпълнение на разпореждане УРИ 8121р-22191/18.10.2017г. на главния секретар на МВР, разпореждане рег. № 272р-21606/24.10.2017г. на директора на ОДМВР Х. и на основание чл. 30 ал. 1 т. 6 от Закона за Министерството на Вътрешните работи (ЗМВР) на 12.12.2024г. и 08.01.2025г. от полицейски служители на група „Миграция“ при ОДМВР Х. са извършени проверки в имота на заявления от Б. М., адрес в Р.България: [населено място] обл. Х. [улица]. Резултатите от проверките са отразени в докладна записка УРИ 272р-30957/16.12.2024г. и докладна записка УРИ 272р-719/08.01.2025г. по описа на ОДМВР Х.. При полицейските проверки е установено, че чуждият гражданин няма осигурено жилище в Р.България.

При извършената проверка на 12.12.2024г. на адрес: [населено място] обл. Х. [улица] е установено, че имота представлява къща на два етажа, като първия етаж на къщата е необитаем и негоден за живеене. На място на адреса е установена Р. Д. П., с която е проведена беседа и снето писмено обяснение със заявление УРИ 272р-30957/16.12.2024г. по описа на ОДМВР Х.. В него същата заявява, че живее на семейни начала от около 25 години със С. Я. К., който е един от собствениците на имота, находящ се на адрес: [населено място] обл. Х. [улица]. Двамата с него живеели в имота от около пет години, който бил къща на два етажа, като те живеели на втория етаж на имота, а първия от къщата бил необитаем и негоден за живеене. Откакто живеели с него в имота, никой друг не бил живял в него. Р. Д. П. заявява, че не познава жалбоподателя, който има сключен договор за наем на този имот с К. Д. Г., който е един от наследниците на имота. Проведен е телефонен разговор със С. Я. К., който потвърждава казаното от Р. Д. П..

При извършената проверка на 08.01.2025г. на адрес: [населено място], обл. Х., [улица], ет. 1, чуждият гражданин не е открит. Установено е, че в имота няма никой, който да отвори жилището. При позвъняване на телефонния номер на наемодателя на същият съобщава, че ще дойде да

отключи жилището. Съставен е протокол за извършена проверка в помещение със съгласието на собственика или обитателя или в тяхно присъствие с рег. № 272000-408/08.01.2025г. по описа на ОДМВР Х., в който К. Д. Г. заявява писмено, че чуждият гражданин няма вещи и предмети в имота му, който не е годен за живеене. Чуждият гражданин само фиктивно се води на неговия адрес. С предоставянето на адреса бил свършил услуга на приятели, като дава сведения, че ще се откаже от домакинството си на чуждия гражданин. При проверката са направени снимки, които са приложение към докладна записка УРИ 272р-719/08.01.2025г. по описа на ОДМВР Х..

Постановен е обжалваният в настоящето производство Отказ УРИ 272000-758/13.01.2025г. на директора на ОДМВР Х., с който на основание чл. 26 ал. 2 от ЗЧРБ, чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ и чл. 18, ал. 1, т. 11 от Правилника за устройството и дейността на Министерството на вътрешните работи е отказано продължаване на срока на пребиваване в Република България на чужденеца по подадено от него заявление вх. № 272000-24549/29.11.2024г. по описа на ОДМВР за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Р.България на основание чл. 24 ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Административният орган е мотивирал издадения отказ, като е посочил, че формално, за получаване право на продължително пребиваване в Р.България жалбоподателят изпълнява изискването на чл. 14 ал. 1 т. 3 от ППЗЧРБ, т.е. представил е като доказателства за осигурено жилище нотариално заверен на договор за наем, сключен на 13.08.2024г. между К. Д. Г. - наемодател и Б. М. като наемател, но турският гражданин реално няма осигурено жилище на посочения от него адрес в заявление вх. № 272000-24549/29.11.2024г. по описа на ОДМВР Х., тъй като то не е годно за живеене. От извършените полицейски проверки в жилището на заявления от чужденеца адрес в Р.България: [населено място] обл. Х. [улица] е установено по безспорен начин, че турският гражданин не разполага с такова. Етажът от къщата не може да бъде ползван за живеене от чужденеца, тъй като в него няма условия за това, а вторият етаж от 5 години се обитава от други лица, които не познават Б. М.. С оглед на това е прието, че в случая не е изпълнено изискването на правната норма по чл. 24 ал. 2 от ЗЧРБ, а именно Б. М. няма осигурено жилище за срока на пребиваване в Р.България и на същия следва бъде отказано продължаване на срока за пребиваване на основание чл. 26 ал. 2 от ЗЧРБ.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на упълномощено от жалбоподателя лице на 22.01.2025г. Жалбата от 03.02.2024г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК, вр. чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, от легитимирано лице съгласно чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия. По силата на чл. 23, ал. 7 директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. От представената Заповед № 272з-45/10.01.2025г. е видно, че директорът на Областна дирекция на МВР-Х. е определил Комисар А. М.-заместник-директор и началник на отдел „Криминална полиция“ при ОДМВР-Х. да го замества и изпълнява функционални задължения по ръководство и управление на ОДМВР-Х..

Отказът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК – отказ по на основание чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ вр. с чл. 23 ал. 2 ППЗЧРБ. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които

съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

В отказа за издаване на виза са посочени разпоредбите на чл. 26 ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 26 ал. 2 ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т. А в чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ е посочено, че за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване. При подаване на заявление за издаване на първоначално разрешение за пребиваване се представят и документите, чрез които е обосновано заявлението за издаване на виза по чл. 15, ал. 1, а навършилите 18-годишна възраст чужденци, с изключение на лицата, които притежават статут на лица без гражданство в Република България, представят и документи за съдимост или за криминална или за полицейска регистрация, издадени съгласно законодателството на държавата на гражданството, на държавата на произход или на обичайното пребиваване.

В настоящия случай спорът се свежда до това дали жалбоподателят има осигурено жилище, което е едно от изискванията в чл. 24, ал. 1 от ЗЧРБ, съответно - в чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ. Относно това изискване в заявлението вх. № 272000-24549/29.11.2024г. за предоставяне право на продължително пребиваване е приложен договор за наем, сключен на 13.08.2024г. между К. Д. Г. - наемодател и Б. М. като наемател за срок от 1 година, считано от 13.08.2024г. до 13.08.2025г. за жилище на адрес: [населено място] общ. С. обл. Х. [улица], споразумение за продължаване срока на договор за наем на недвижим имот от 27.11.2024г. и декларация от К. Д. Г. за предоставено жилище и адрес на пребиваване.

С оглед фактите по делото основанието за отказ, посочено от административния орган е обосновано, тъй като са налице основателни съмнения дали действително жалбоподателят има осигурено жилище на територията на Р.България. Преценката за отказ е направена след като са извършени две проверки в заявления от жалбоподателя имот, на които е установено, че имота представлява къща на два етажа, като първия етаж на къщата е необитаем и негоден за живеене.

Както правилно е прието в оспорения административен акт, формално жалбоподателят изпълнява изискването на чл. 14 ал. 1 т. 3 от ППЗЧРБ, но турският гражданин реално няма осигурено жилище на посочения от него адрес в заявление вх. № 272000-24549/29.11.2024г. по описа на ОДМВР Х., тъй като то не е годно за живеене.

Същевременно по делото не са ангажирани доказателства, които да опровергават направения от директора на ОДМВР-Х. извод.

Водим от изложеното, правилно административният орган е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 26 ал. 2 от ЗЧРБ за продължаване на срока на пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като същата само формално изпълнява условията за целите на производството по ЗЧРБ. Неизпълнението на въведените от законодателя изисквания противоречи на целта на закона, като във всеки различен случай административният орган следва да извършва обстойна, задълбочена и обоснована преценка на тези обстоятелства. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения постановения отказ е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М., (В. М.), [дата на раждане], гражданин на Р.Турция, против Отказ УРИ 272000-758/13.01.2025г. на директора на ОДМВР Х., с който на основание чл. 26 ал. 2 от ЗЧРБ, чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ и чл. 18, ал. 1, т. 11 от Правилника за устройството и дейността на Министерството на вътрешните работи му е отказано продължаване на срока на пребиваване в Република България.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: